

Temps Pasqual - Cinquè diumenge

Per Administrador el dg., 10/05/2009 - 09:00

[Ac 9, 26-31](#)

[1 Jn 3,18-24](#)

[Jn 15,1-8](#)

Déu, més gran que el nostre cor Autèntic festival joànic el d'aquest diumenge, amb dues esplèndides lectures de la 1ª Carta (3,18-24), introduïda pel **condicionant** verset 18: *Fillets, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat*, que desferma una esbalaïdora **conseqüència: d'aquesta manera coneixerem que som de la veritat i davant de Déu mantindrem en pau el nostre cor** (millor que no pas consciència), **perquè, encara que el cor ens acusí, Déu és MÉS GRAN que el nostre cor, i Ell ho sap tot**. Sorpren, després, la **logicitat** de la **PROVA per l'Esperit** del v. 24. Als versets 23-24, hi ha un **trànsit de manamentS a MANAMENT**, i presenta la millor *definició* i CREDO teològic-moral del cristià: **La lectura Evangèlica** (Jn 15,1-8) resta marcada per la presència -set cops- del verb **menô** (*quedar-se, estar, romandre*): **Estigueu en mi...; si us quedeu en mi..**). Torna a sorprendre aquest cop a propòsit de **la sarmet** -a qui doni fruit, el Pare l'expurga i la neteja..- Per altra banda, el terme de **Deixeble** (v.8) és de *qualitat*, superant el d'Apòstol, -Pere, fins a 2l,22 no arriba al *seguiment* propi del *deixeble*, ens suggereix el 4ªrt Evangeli-Era jo molt jove quan em va commoure un petit llibre de Romano Guardini, aparegut el 1957 i titulat *Sobre el Dios vivo*; cap. VI : **El corazón y Dios**. Ara -amb més rigor exegetic- em sorprèn que, per a un ensenyament tan novel·los, no fes esment de la **connexió** amb el v.18 i precedents, referits a l'estimació entre els germans, que manté una estreta relació. La captació de Guardini resulta, però, increïblement colpidora pel que fa a **l'acusació del cor** i és el que vull remarcar. Hom coneix passatges bíblics que ens conviden a considerar llur profunditat a través la meditació: anem pas a pas endinsant-nos en el seu contingut. Tanmateix hi ha d'altres que, malgrat l'esforç del nostre intel·lecte, descobrim en ells quelcom que va més enllà del nostre pensament: llur autèntica profunditat **ens insta** i, alhora, **veiem** que no prové del que hagi estat capaç de pensar la nostra intel·ligència; hom diria que procedeixen d'una altra instància més profunda -és el cas d'aquest verset- **Perquè, encara que el COR ens acusí, Déu és MÉS GRAN que el nostre cor, i Ell ho sap tot** (19). Es tracta d'una paraula sense fons. Una tal *acusació del cor* no es refereix tan sols al que ens diu la **raó: has faltat en aixó!**. Tampoc no és el que ens retreu la nostra **consciència: en tal ocasió vas marrar!**. No va pas per aquí: es tracta del **cor, que ens està acusant**, i això és més important que tot. De l'acusació de la nostra **raó** neix la dolorosa claredat de la comprensió... L'acusació de la **consciència** ens fa sentir, amargament, la culpa. Sens dubte totes dues acusacions pesen sobre les nostres espatlles; **l'acusació del cor** pesa encara més, doncs penetra el nostre interior d'una altra faísó, produint un dolor incomparable; brolla una tristesa diferent. Primer de tot, ens arriba des de molt lluny. No sabem imaginar ni d'on ve -com si procedís de les mateixes arrels de la vida-. En les altres acusacions apareix alguna mena d'*injustícia* capaç encara de dur aquest nom: no és el cas d'aquesta **acusació del cor: l'acusador és la pròpia vida: Tu has estat injust amb mi!**: potser batega al nostre cor la tristesa per la joventut perduda; una dolorosa sensació per quelcom ja irrecuperable: l'amor que no va arribar a la plenitud; desolació profunda davant el fracàs d'una existència que aspirava a l'infinitud i que ha passat, increïblement vertiginosa... La culpa, contra la qual el cor etziba llur acusació, assoleix grans profunditats i no apunta a haver faltat a quelcom concret o a una injustícia moral, ans a una **culpa comesa CONTRA LA VIDA**: i la profunditat i tristesa resulten incomparablement més grans i intenses. Tal vegada reaccionarà l'**esperit** dient: *Tot no fou negatiu, per tal o qual raó i, tampoc, no podia fer una altra cosa*. També es defensarà la **consciència: Ja ho tenia ben pensat**, per tal o qual raó, i presenta llurs raonaments. Tot això, però, no val res. L'**acusació del cor** prové de regions tan llunyanes que no l'arriben aquestes defenses. No hem dit encara el que és més essencial: qui propiament ens acusa en aquesta **acusació del nostre cor és Déu mateix**. L'hem ofès amb la nostra culpa: a la *vida sagrada i tendra* que Ell havia despertat en el nostre cor; a la *sagrada confiança* que Ell havia establert amb els seus fills... ¿Pot arribar en aquests indrets la defensa de l'home? ¿**Existeix el remei?**: Dirà el *Deixeble* : **Si el cor ens acusa Déu és MÉS GRAN QUE EL NOSTRE COR...** ¿T'adones **d'on ve** aquesta resposta? - ¿Com **ve de la mateixa profunditat de l'ACUSACIÓ?** Allà **no se'm dirà** : *Havies obrat bé, o va ser bona la teva intenció* ni, tampoc: *Anima't!* o una altra consideració i, **només: Déu és MÉS GRAN que el teu cor. El teu cor és GRAN**. Poder afirmar-ho és bàsic i, també, admirable. Això accentua la profunditat de l'*acusació*, i s'haurà d'insistir: **Déu és, però, encara MÉS GRAN** i, per tant, el que brolla de llurs profunditats (*trinitàries*) s'ha de proclamar en tota la seva grandesa. **Déu**, tanmateix, és encara **més gran**. Les realitats de la vida que hàgim pogut perdre són *grans*, **Déu**, però, encara ho és **més**; l'amor, víctima d'una injustícia, pesa moltíssim: Déu, però, és un oceà d'infinita magnitud, i **en Ell es fa lleuger el que és pesat**, per molt que ho sigui; Adoneu-vos que no es diu: *No et preocupis ni, tampoc, no era per tant!*, *no t'has de prendre tan seriosament aquestes coses!* En tant que Déu et diu: *Atorga a aquestes coses tota llur seriositat. Llavors Jo les amidaré, i Jo sóc Déu*. Aleshores s'esdevindrà el que sempre passa quan Déu es situa davant la criatura: aquesta s'entén a si mateixa i s'esfuma tot el que era massa *humà* en ella, arribant tot a llur plenitud. La paraula del 4rt Evangelista posseeix inefable profunditat, tanmateix aquesta no prové de la *idea* -té un altre origen-: impossible amidar-la i, per això, és sempre insòlita. Tornem un cop més sobre aquesta frase: *Si el cor ens acusa, Déu és més gran que el nostre cor*. I després què esperem?: quelcom com ¿..i el consolarà o disminuirà el seu dolor..? Només afegeix: **I Ell ho sap tot**. Es tracta d'un **saber** més brillant que el sol que ho situa tot en llur veritat. Aquest sebre és **tan fondo** com la mar; en ell tot s'enfonsa. I **ho abasta tot**, infinitament, com l'amor, en el qual tot es resol. El pensament camina per aquestes frases, avança i no troba el fi quan posem en relació totes tres frases. En una tal *relació* no hi ha espai per la **raó**; només ens parla **el misteri diví** en tota la seva eloqüència. Si hom pot *parlar* -i no tan sols escoltar en el silenci del cor- hauriem d'insistir en la *possibilitat d'una resposta* per a cada pregunta viva i real; **la resposta serà DÉU ÉS DÉU**; es tracta de **la darrera resposta, la resposta pròpia de la FE**. Totes les altres respostes remetent successivament a una altra pregunta. És una tan sols la *resposta* que contesta totes les qüestions *reals*, ja que aquesta

resposta invalida totes les preguntes, quan Déu s'alça davant els cors que interroguen: **EII ÉS QUI ÉS**. Vet aquí la resposta integral.

ETIQUETES

CULPA COR CONSCIÈNCIA SARMENT ACUSACIÓ RAÓ